

Morten Søndergaard

5 noter til landskaber

1.

“Hvordan var det, det var?”

Skriv det ned.

“I begyndelsen var digtet...”

Cirklerne: Solturbinen. Vaterpas.

Kompas: Jeg har aldrig oplevet noget lignende.

Jeg drømte en morgen, at jeg var ved at skrive
digtet ind på computeren.

Der kom en hånd op inde i skærmen, en hånd,

som sagde stop. Jeg vendte mig om,

det var skyggen af en hånd fra nogen bag mig.

Jeg kunne kun se en mørk skikkelse.

I drømmen råbte jeg: Hvem er du?

Han forsvandt. Det hele var meget uhyggeligt.

2.

Forfra! Flow.

Også vi gik til. En afværgende gestus.

Solen løber forvirret rundt bag træerne.

Hvem holder denne drøm på benene?

Et menneske har lagt sig i landskabets kiste

eller er det et frontsystem,

der ikke ved hvor det er?

Salt fra et nedarvet hav strøet ud med løs hånd.

Vi står i døren og ser ud på landskabet.

Af og til åbner nogen et vindue derude, solglimt,

et blink fra en bildør, et tegn til en anden bag mig.

En ambulances blå gøg.

3.

For så vidt spejler alle digte et hvorfor i et hvad.
Hvad er der overhovedet?
Der er en uendelig række af papirvægge.
Vi falder gennem gulve af knækbrød.
Der er noget, nogen udefra,
hånden, som standser digtet.
Vi bliver aldrig færdige.
Det er det samme landskab fra før.
Firbenenes lynhurtige samlejer.
Dette nysgerrige grønne.
Et perspektiv at se alting fra. Senere.
En landmåler ankommer skramlende for at måle landskabet op.
Vi tegner og fortæller. Men vi må lægge
det tilbage på kortet med uforrettet sag.

4.

Under jordskælv stiller folk sig i døråbninger.
Det tilfældige som en desperat sol,
der bruser ud over erindrede omgivelser.
Vi vil have det hele med.
Det nytter ikke at tale uden om.
Jeg for vild i en skov af glas.
Jeg fandt en passage ud af Arkadien.
Solsortenes dumpe drøn bagved bakkerne,
deres vanvittige tonespring.
Postkort brænder under træernes bark.
Vi får dem kun at se i glimt.

5.

Hej. Der var du igen.
Det var godt du kom tilbage.
Jeg har savnet dig. Jeg har længe
gerne villet rede dig denne seng.
I begyndelsen var digtet.
En eller anden form for orden skal der vel være.
Men det meste er rytme
som startede længere før vi kom herhen.
Hvor vi end er.
Som om ikke min tvivl står i lys.

Som om jeg måske vidste, hvad det vil sige
at digte om verden eller sproget,
eller alle de andre ord
i bestemt form ental,
som jeg bruger,
fordi der ikke er andet,
at sætte i stedet
for verdnerne og sprogene
end digte.

Kørte mig en tur på landet
Standsede pludselig op.Vendte mig om
Her er sket noget. Her sker intet nu
Nu sker der noget stort. En mejetærsker!
Stille igen. Så kører vi